

❧ CAPITOLUL I ❧

*În care prietenul meu cel mai bun
e prins de un monstru*

În ultima noapte din clasa a șaptea, am avut un coșmar.

Eram pe o stradă pustie dintr-un orașel de pe plajă, în toiul nopții. Izbucnise o furtună. Vântul și ploaia doborau palmieri de-a lungul trotuarului. De o parte și de alta a străzii se înșirau clădiri roz și galbene, cu ferestrele ferecate. La distanță de-un cvartal, în spatele unui brâu din tufe de hibiscus, oceanul fremăta.

„Florida“, mi-am zis, deși nu eram sigur cum îmi dădusem seama. Nu fusesem niciodată în Florida.

Apoi am auzit zgomot de copite pe trotuar. M-am întors și l-am văzut pe prietenul meu Grover alergând să-și salveze viața.

Da, am spus *copite*.

Grover este un satir. De la mijloc în sus, arată ca un adolescent obișnuit, deșirat, cu tuleie și coșuri. Are un șchiopătat ciudat, dar, cu excepția cazului în care l-ați surprinde fără pantaloni (ceea ce nu vă recomand), nu v-ați putea da seama că are ceva neomenesc. Blugii largi și picioarele false ascund faptul că are copite și posteriorul acoperit cu blană.

Grover a fost prietenul meu cel mai bun în clasa a șasea. A mers cu mine și cu o fată pe nume Annabeth într-o misiune de salvare a lumii, dar nu-l mai văzusem din iulie, anul trecut, când pornise de unul singur într-o

misiune periculoasă – o misiune din care niciun satir plecat nu se mai întorsese.

În orice caz, în visul meu Grover gonea, ținându-și încălțările în mână, așa cum face când trebuie să fugă. A trecut tropăind pe lângă micile magazine de suveniruri și pe lângă punctele de închiriere a plăcilor de surfing. Vântul apleca palmierii aproape până la pământ.

Grover era îngrozit de ceva din spatele lui. Probabil că venea de pe plajă. Blana îi era plină de nisip alb. Scăpase de undeva. Încearca să fugă de... ceva.

Un mârâit înfiorător a străpuns furtuna. În spatele lui Grover, la celălalt capăt al clădirii, s-a ivit o siluetă întunecată. Aceasta a doborât un felinar, care a explodat într-o jerbă de scânteii.

Grover s-a poticnit, scâncind de frică, și a mormâit: „Trebuie să scap. Trebuie să-i avertizez!”

Nu deslușeam ce-l urmărește, dar am auzit bolboroseli și blesteme. Când chestia aceea s-a apropiat, pământul s-a cutremurat. Grover s-a repezit după un colț de stradă și s-a clătinat. Nimerise într-o fundătură, o curte plină de magazine. Nu mai avea timp să se întoarcă. Ușa cea mai apropiată fusese smulsă de furtună. Pe firma de deasupra vitrinei întunecate se putea citi: *Magazinul cu accesorii de nuntă din Sf. Augustin.*

Grover s-a repezit înăuntru. S-a ascuns în spatele unui șir de rochii de mireasă.

Umbră monstrului a trecut prin fața magazinului. Îi simțeam mirosul – o combinație dezgustătoare între lână udă de oaie, carne stricată și duhoare acră pe care doar monștrii o au, ca de sconcs hrănit cu mâncare mexicană.

Grover tremura în spatele rochiilor de mireasă. Umbră monstrului a trecut mai departe.

Marea Monștrilor

Nu se mai auzea decât ploaia. Grover a tras adânc aer în piept. Poate că chestia aceea plecase.

Apoi a fulgerat. Întreaga fațadă a magazinului a explodat și o voce îngrozitoare a tunat: EȘTIAL MEEEEEEU!

*

M-am ridicat în capul oaselor, tremurând în pat.

Nu era nicio furtună. Nu era niciun monstru.

Lumina soarelui de dimineață trecea prin fereastra dormitorului.

Mi s-a părut că întrezăresc o umbră trecând prin dreptul ferestrei – o siluetă umană –, dar apoi cineva a bătut la ușa dormitorului. Mama a strigat:

— Percy, o să întârzi.

Iar umbra de la fereastră a dispărut.

Probabil că era doar în imaginația mea. La o fereastră de la etajul cinci, cu scară de incendiu șubredă și veche... n-avea cine să fie.

— Hai, scumpule, s-a auzit iar mama. E ultima zi de școală. Ar trebui să fii încântat! Aproape ai reușit!

— Vin, am îngăimat.

Am căutat sub pernă. Degetele mi s-au strâns liniștitor în jurul pixului cu care obișnuiam să dorm. L-am scos, studiind înscrisul în greacă veche de pe el:

Anaklusmos.

Am vrut să-i scot capacul, dar ceva m-a oprit. Nu mă mai folosisem de Anaklusmos de atâta vreme...

În plus, mama mă pusese să promit că nu voi mai folosi arme mortale în apartament, după ce aruncasem aiurea o suliță și îi distrusesem bufetul cu veselă.

Am pus-o pe Anaklusmos pe noptieră și m-am dat jos din pat.

M-am îmbrăcat cât am putut de repede. Am încercat să nu mă gândesc la coșmar, la monștri sau la umbra de la fereastră.

Trebuie să scap. Trebuie să-i avertizez!

Ce-o fi vrut Grover să spună?

Mi-am făcut mâna gheară în dreptul inimii și m-am făcut că o smulg – un gest străvechi de îndepărtare a răului, pe care mi-l arătase odată Grover.

Visul n-avea cum să fie real.

Era ultima zi de școală. Mama avea dreptate, ar fi trebuit să fiu încântat. Pentru prima dată în viață, aproape că încheiasem anul fără să fiu exmatriculat. Fără accidente ciudate. Fără bătăi în clasă. Fără profesori care se transformă în monștri și încearcă să mă omoare cu mâncare otrăvită de la cantină sau cu teme pentru acasă care explodează. A doua zi urma să pornesc spre locul care-mi plăcea cel mai mult pe lumea asta – Tabăra Semizeilor.

O singură zi. Nici măcar eu nu puteam s-o dau în bară.

Ca de obicei, n-aveam nici cea mai vagă idee cât de tare mă înșelam.

*

Mama făcuse gofre albastre și ouă albastre pentru micul dejun. E simpatică, sărbătorește ocaziile speciale cu mâncare albastră. Cred că e felul ei de-a spune că totul e posibil. Percy poate absolvi clasa a șaptea. Gofrele pot fi albastre. Mici miracole de genul ăsta.

Am mâncat la masa din bucătărie în timp ce mama spăla vase. Era îmbrăcată în uniformă de lucru – o fustă albastră cu stelute și o bluză cu dungi roșii și albe pe care o purta în timp ce vindea dulciuri la *Sweet on America*. Părul ei lung și castaniu era prins în coadă.

Marea Monștrilor

Gofrele aveau un gust grozav, dar cred că nu înfulecam din ele ca de obicei. Mama m-a privit și s-a încruntat.

— Percy, ești bine?

— Da... sunt.

Dar știa întotdeauna când mă deranja ceva.

S-a șters pe mâini și s-a așezat la masă în fața mea.

— Are legătură cu școala sau...

N-a fost nevoie să termine propoziția. Știam la ce se referă.

— Cred că Grover are probleme.

I-am povestit visul meu.

Și-a țuguia buzele. Nu prea vorbeam despre *cealaltă* parte a vieții mele. Încercam să trăim cât mai normal, dar mama știa totul despre Grover. Nu puteai crește un puști ca mine – un semizeu – fără să știi niște lucruri.

— Nu m-aș îngrijora prea tare, scumpule, mi-a spus. Grover este satir mare acum. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, sunt sigură că am fi primit vești din... din tabără...

Vocea i-a șovăit. Umerii i s-au încordat când a rostit cuvântul *tabără*.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o.

— Nimic, mi-a spus ea. Uite cum facem. În după-amiaza asta vom sărbători sfârșitul anului școlar. O să vă duc, pe tine și pe Tyson, la Rockefeller Center – la magazinul de skateboarduri care vă place.

O, Doamne, era tentant! Niciodată n-am dus-o prea bine cu banii. Din pricina cursurilor la seral ale mamei și a faptului că insista să merg la o școală particulară, nu ne permiteam nimic deosebit, cum ar fi să cumpărăm un skateboard. Dar era ceva în vocea ei care m-a pus pe gânduri.

— Stai puțin, am spus. Credeam că diseară facem bagajele pentru tabără.

A strâns în mână buretele de vase.

— Ah, dragule, în legătură cu asta... Aseară am primit un mesaj de la Chiron.

Inima mi-a stat în loc. Chiron răspundea de activitățile din Tabăra Semizeilor. Nu ne-ar fi căutat dacă nu s-ar fi întâmplat ceva grav.

— Ce-a spus?

— Crede că... s-ar putea ca deocamdată să nu fi în siguranță în tabără. Poate va trebui să amânăm.

— *Să amânăm?* Mamă, cum să nu fiu în siguranță? Sunt un semizeu! E cam singurul loc din lume unde sunt în siguranță!

— În mod normal, dragule. Dar cu problemele pe care le au...

— *Ce fel de probleme?*

— Percy... Îmi pare foarte, foarte rău. Speram să discutăm despre asta după-amiază. Nu-ți pot explica totul acum. Nici Chiron nu sunt sigură că îți poate explica. Totul s-a petrecut pe neașteptate.

Gândurile mi se învălmășeau în cap. Cum adică să nu merg în tabără? Mă pregăteam să pun un milion de întrebări, dar înainte s-o fac, am auzit pași grei bubuind pe scară.

Ochii mamei s-au mărit.

— Ce oră e..., a spus ea și s-a repezit la ceasul de pe masă. 7:15! Ai uitat să-l întâmpini în stradă.

— O, nu, iarăși? Am sărit în picioare și am zbughit-o spre camera de zi, uitând pe moment de toate celelalte probleme.

— Grăbește-te! a spus mama, care alerga după mine. Nu-l putem lăsa...

Prea târziu.

Marea Monștrilor

În momentul în care ajunsesem în camera de zi, vizitatorul nostru bătea în ușa de la intrare: CIOC, CIOC, BUUUUM!

Ușa a sărit din balamale și a aterizat pe covor cu o bubuitură. În pragul ușii stătea prietenul meu, Tyson, stânjenit.

— Ooooh, a murmurat. Îmi pare rău, doamnă Jackson.

Mama a schițat un zâmbet chinuit, deși era cel puțin a zecea oară când Tyson ne distrugea ușa. Se vedeau clar fisurile de pe toc, făcute de fiecare dată când administratorul clădirii înlocuise balamalele.

— E în regulă, Tyson, dragule, a spus mama, cu voce pierită. Nu-i vina ta.

Și chiar nu era. Tyson nu-și putea controla forța. Dacă te supărai că a stricat ceva din greșeală, asta doar îl făcea să plângă, ceea ce însemna să distrugă și mai multe lucruri – veselă, mobilier, pereți din cărămidă.

— Vrei să iei micul dejun? l-a întrebat mama. Am făcut mai multe gofre.

Fața lui Tyson s-a luminat.

— Gofre! Da!

A urmat-o greoi în bucătărie și s-a pus pe mâncat dintr-un maldăr de gofre, de mărimea unei cutii de pantofi.

Cred că ar trebui să explic care-i treaba cu Tyson.

El era singurul puști fără adăpost de la Colegiul Meriwether. Din câte ne dădusem seama mama și cu mine, fusese abandonat de părinți încă de foarte mic, probabil pentru că era atât de... diferit. Avea 1,90 m înălțime și o constituție de Yeti, dar plângea mult și se speria aproape de orice, inclusiv de propria imagine. Fața îi era cam diformă și avea o expresie brutală. Nu v-aș putea spune ce culoare aveau ochii lui, pentru că niciodată nu mi-am făcut curaj să privesc deasupra dinților

săi strămbi. Purta blugi zdrențuiți, niște bascheți soioși mărimea 55 și o cămașă de flanel în carouri, găurită. Mirosea ca o străduță dosnică din New York, pentru că acolo și locuia, pe strada 72, într-o cutie de carton în care fusese ambalat un frigider.

Cei de la Colegiul Meriwether îl adoptaseră ca proiect în folosul comunității, pentru ca toți elevii să se simtă bine în propria piele. Din păcate, cei mai mulți nu-l suportau pe Tyson. Odată ce descoperiseră că era mare și bleg, în ciuda forței sale imense și a aspectului infricșător, se simțeau bine legându-se de el. Eram cam singurul său prieten, ceea ce însemna că și el era singurul *meu* prieten.

Mama se plânsese la școală de un milion de ori că nu se face destul pentru a-l ajuta pe Tyson. A sunat la serviciile sociale, dar nu s-a întâmplat nimic. Cei de la serviciile sociale susțineau că Tyson nu există. O țineau una și bună că vizitaseră străduța pe care le-o indicasem și nu-l găsiseră, deși zău dacă știu cum ai putea rata un puști uriaș care locuiește într-o cutie.

În timp ce Tyson își mânca gofrele, mama a adus niște haine XXXL pe care i le găsisese la Goodwill¹ și i le-a indosat pe furiș în rucsac, împreună cu o bancnotă de douăzeci de dolari.

Eram încă marcat de ce-mi spusese. Muream de curiozitate s-o întreb care era problema în tabără, dar nu puteam face asta de față cu Tyson. Mă scotea din minți să-l văd cum mănâncă și mănâncă și mănâncă.

¹ Goodwill Industries International este o organizație non-profit care oferă ajutor persoanelor defavorizate, fiind finanțată de o rețea extinsă de magazine second-hand.

Marea Monștrilor

— Ați face bine să plecați, băieți. E 7:35, a zis mama în cele din urmă.

Tyson s-a îndepărtat de masă. Era mânjit pe toată fața cu gofre albastre și sirop.

— Delicios! Mulțumesc, doamnă Jackson. Gata de școală!

M-a bătut pe spate cu atâta forță, că aproape mi-au ieșit ochii din cap.

— La revedere, băieți, a spus mama. Aveți grijă.

M-am oprit în ușă.

— Mamă, în legătură cu...

— După-amiază, dragule, a insistat ea, iar vocea îi suna trist. Vom avea timp să vorbim atunci.

Ne-am luat la revedere. Tyson și cu mine am alergat ca să prindem metrourul de la ora două.

Nu știam atunci că n-aveam să mai port acea discuție cu mama.

De fapt, urma să lipsesc de acasă mult, mult timp.

Când am ieșit cu Tyson, m-am uitat la clădirea acoperită cu gresie brună de peste drum. Pentru o fracțiune secundă am zărit o formă întunecată în lumina soarelui matinal – o siluetă umană pe zidul de cărămidă, o umbră care nu aparținea nimănui.

Apoi aceasta a tremurat și a dispărut.

❧ CAPITOLUL II ❧

În care joc dodgeball¹ cu niște canibali

Ziua mea a început normal. Sau cât de normal se poate la Colegiul Meriwether.

Vedeți voi, e vorba de o școală „progresistă“ din centrul Manhattanului, ceea ce înseamnă că stăm pe fotolii pară în loc de bănci și nu primim note, iar profesorii poartă la serviciu blugi și tricouri cu trupe de rock.

Mie îmi convine. Sufăr de deficit de atenție și sunt dislexic, la fel ca majoritatea semizeilor, așa că nu m-am prea descurcat la școlile normale, încă dinainte să fiu exmatriculat. Singura problemă la Meriwether era că profesorii priveau întotdeauna partea grozavă a lucrurilor, iar copiii nu era întotdeauna... grozavi.

Să luăm prima oră, cea de engleză. Tot gimnaziul citise o carte intitulată *Împăratul muștelor*, în care niște copii rămân izolați pe o insulă și o iau razna. Așadar, examenul nostru final consta în a merge în curte, a petrece o oră fără supravegherea vreunui adult și a vedea ce se întâmplă. Ce s-a întâmplat a fost un uriaș concurs de tras chiloții peste cap între elevii de clasa a șaptea și a opta, două lupte cu pietriș și un meci de baschet pe

¹ *Dodgeball* este un joc popular în SUA, în care jucătorii a două echipe încearcă să arunce cu niște mingi unii spre ceilalți, evitând, în același timp, să fie ei înșiși loviți.

Marea Monștrilor

viață și pe moarte. Bătăușul școlii, Matt Sloan, a condus majoritatea activităților.

Sloan nu era mare și puternic, dar se purta de parcă ar fi fost. Avea ochii ca de pitbull și părul negru și zburlit și purta întotdeauna haine scumpe, dar șleampete, de parcă ar fi vrut ca toată lumea să vadă cât de puțin îi pasă de banii familiei. Avea un dinte din față ciobit de când împrumutase Porsche-ul tatălui său pentru o plimbare și intrase într-un indicator rutier pe care scria *Atenție, copii! Vă rugăm, încetiniți.*

În orice caz, Sloan le trăgea tuturor chiloții peste cap până când a încercat asta cu Tyson. Tyson a intrat în panică și l-a pocnit un pic prea tare. Sloan a zburat cinci metri în zona de joacă și s-a încurcat în leagănul celor mici.

— Ciudatule! a strigat Sloan. Ce-ar fi să te întorci la cutia ta de carton!

Tyson a început să plângă în hohote. S-a lăsat atât de tare pe o structură metalică de cățărat, că a îndoit bara, și s-a luat cu mâinile de cap.

— Retrage-ți cuvintele, Sloan! am strigat.

Sloan a mârâit la mine.

— De ce-ți mai bați capul, Jackson? Poate că ai avea și tu *prieteni*, dacă nu i-ai lua mereu apărarea ciudatului ăstuia.

Mi-am strâns pumnii. Speram că fața nu îmi era atât de roșie cum mi-o simțeam.

— Nu e un ciudat. E pur și simplu...

Am încercat să mă gândesc ce ar trebui să spun, dar Sloan nu mă asculta. El și prietenii săi masivi și urâți erau prea ocupați cu hlizitul. M-am întrebat dacă era doar o părere sau Sloan chiar era însoțit de mai mulți golani decât de obicei. Eram obișnuit să-l văd împreună

cu doi sau trei, dar astăzi erau încă vreo șase și eram destul de sigur că nu-i mai văzusem vreodată.

— Așteaptă până la ora de sport, Jackson, a strigat Sloan. Ești ca și mort.

Când prima oră s-a încheiat, profesorul de limba engleză, domnul De Milo, a venit să inspecteze măcelul. A hotărât că înțelesesem perfect *Împăratul muștelor*. Trecusem cu toții examenul și trebuia să avem mare grijă să nu ajungem niște adulți violenți. Matt Sloan a dat din cap cu seriozitate, apoi mi-a rânjit cu dințele său ciobit.

A trebuit să-i promit lui Tyson că la prânz îi voi cumpăra un sandwich cu unt de arahide în plus ca să-l fac să se oprească din plâns.

— Sunt... sunt un ciudat? m-a întrebat.

— Nu, l-am asigurat, scrâșnind din dinți. Matt Sloan e un ciudat.

Tyson s-a smiorecăit.

— Ești un prieten bun. Îmi va fi dor de tine la anul, dacă... dacă nu voi...

Vocea îi tremura. Mi-am dat seama că nu știe dacă va fi invitat din nou la anul să participe la proiectul în folosul comunității. M-am întrebat dacă directorul se deranjase măcar să discute cu el despre asta.

— Nu-ți face griji, uriașule, am îngăimat. Totul va fi bine.

Tyson mi-a aruncat o privire atât de recunoscătoare, că m-am simțit un mare mincinos. Cum puteam să-i promit cuiva ca el că totul va fi bine?

*

Următorul examen a fost cel de știință. Doamna Tesla ne-a spus că trebuie să amestecăm substanțe chimice până reușim să provocăm o explozie. Tyson era partenerul meu de laborator. Mâinile lui erau mult prea

Marea Monștrilor

mari pentru flacoanele mici pe care trebuia să le folosim. A dărâmat din greșeală o tavă cu substanțe chimice de pe masă și a iscat un nor portocaliu în formă de ciupercă în coșul de gunoi.

După ce doamna Tesla a evacuat laboratorul și a chemat echipa de îndepărtare a deșeurilor periculoase, ne-a lăudat pe Tyson și pe mine, spunând că suntem niște chimiști innăscuți. Eram primii care treceau cu brio examenul ei în mai puțin de treizeci de secunde.

M-am bucurat că dimineața trece repede, pentru că asta nu mă lăsa să mă gândesc prea mult la problemele mele.

Nu suportam ideea că ar putea fi probleme în tabără. În plus, nu-mi puteam alunga din minte coșmarul. Aveam senzația îngrozitoare că Grover e în pericol...

La ora de educație civică, în timp ce desenam hărți, calculând latitudinea și longitudinea, mi-am deschis caietul și m-am uitat la fotografia dinăuntru – prietena mea Annabeth în vacanță la Washington, DC. Purta blugi și o geacă din același material peste tricoul portocaliu cu Tabăra Semizeilor. Părul blond îi era prins cu o bandană. Stătea cu brațele încrucișate în fața Memorialului Lincoln și îl privea extrem de mulțumită, de parcă l-ar fi proiectat chiar ea. Chestia e că Annabeth dorea să se facă arhitectă, așa că vizita mereu monumente celebre și alte chestii de genul ăsta. E o ciudățenie de-a ei. Îmi trimisese fotografia pe mail după vacanța de primăvară și din când în când o priveam doar pentru a-mi reaminti că e reală și că Tabăra Semizeilor nu era doar o născocire a imaginației mele.

Mi-aș fi dorit ca Annabeth să fie aici. Ar fi știut să-mi interpreteze visul. N-aș fi recunoscut asta în fața ei, dar

era mai deșteaptă decât mine, chiar dacă putea fi enervantă.

Eram pe cale să închid caietul, când Matt Sloan s-a întins și a smuls fotografia.

— Hei! am protestat.

Sloan s-a uitat la fotografie și a căscat ochii mari.

— Nu pot să cred, Jackson. Cine-i asta? Nu cumva e...

— Dă-mi-o înapoi!

Îmi ardeau urechile.

Sloan le-a dat fotografia urâților lui de prieteni, care au chicotit și au început s-o rupă ca să facă niște cocoaloașe înmuiate cu salivă. Puștii cei noi trebuie să fi venit în vizită, pentru că la poartă primiseră ecusoane pe care scria *Bună, sunt...* Aveau probabil un simț al umorului mai ciudat, pentru că scriseseră nume trăsnete, cum ar fi: MARROW SUCKER, SKULL EATER și JOE BOB¹. Nicio ființă omenească nu purta asemenea nume.

— Tipii ăștia se vor transfera aici la anul, s-a lăudat Sloan, de parcă asta ar fi trebuit să mă sperie. Pun pariu că își pot plăti taxa de școlarizare, spre deosebire de prietenul tău retardat.

— Nu e retardat.

Mă abțineam cu foarte, foarte mare greutate să nu-i trag un pumn lui Sloan.

— Ești un mare ratat, Jackson. Ce bine că o să te scot din circulație la pauza următoare.

Prietenii lui cei uriași mestecau fotografia. Îmi venea să-i fac praf, dar aveam ordine stricte de la Chiron să nu-mi vărs niciodată furia pe muritorii obișnuiți, oricât

¹ Nume care s-ar putea traduce prin Soarbe-Măduvă, Roade-Oase, Hoțu' Păcălici (n.red.).

Marea Monștrilor

de enervanți ar fi fost. Trebuia să-mi păstrez forțele pentru lupta cu monștrii.

Totuși, o parte din mine se gândea cum ar fi fost dacă Sloan ar fi știut cine sunt cu adevărat...

S-a sunat.

În timp ce părăseam clasa, o voce de fată a șoptit:

— Percy!

Am aruncat o privire prin zona vestiarului, dar nimeni n-avea treabă cu mine. De parcă vreo fată de la Meriwether ar fi riscat să fie surprinsă rostindu-mi numele...

Înainte de-a apuca să mă întreb dacă am început să am vedenii, o mulțime de copii s-au năpustit spre sala de sport, târându-ne pe Tyson și pe mine după ei. Urma ora de educație fizică. Antrenorul nostru ne promisese o partidă de *dodgeball*, iar Matt Sloan promisese să mă omoare.

*

Echipamentul sportiv de la Meriwether consta într-un sort albastru și tricouri colorate. Din fericire, cele mai multe activități sportive se desfășurau înăuntru, așa că nu trebuia să alergăm prin Tribeca¹ precum o gașcă de copii hipioți aflați în tabără.

M-am schimbat în vestiar cât de repede am putut pentru că n-am vrut să dau de Sloan. Eram gata să plec, când Tyson m-a strigat:

— Percy?

Încă nu se schimbase. Stătea în ușa sălii de forță, cu hainele de sport în brațe.

— Nu vrei să... ăăă...

— A. Da. Am încercat să nu par deranjat. Da, sigur.

Tyson s-a strecurat în sala de forță. Am stat de pază la ușă până s-a schimbat.

¹ Cartier din Manhattan, New York.

Mă simțeam cam ciudat că fac asta, dar se întâmpla aproape zilnic. Treaba e că Tyson e foarte jenat când vine vorba să se schimbe. Cred că e din cauză că e complet acoperit de păr și are niște cicatrice ciudate pe spate, despre care n-am avut curaj să-l întreb.

În orice caz, aflasem din experiență că dacă cineva îl tachina pe Tyson în timp ce se schimbă, se supăra și începea să smulgă ușile dulapurilor.

Când am intrat în sală, antrenorul Nunley stătea la micul său birou și citea revista *Sports Illustrated*. Nunley avea cam un milion de ani, ochelari cu lentile bifocale, o buclă de păr cărunt unsuros și n-avea dinți. Îmi amintea de Oracolul din Tabăra Semizeilor, care era o mumie zbârcită, doar că antrenorul Nunley se mișca mult mai puțin și nu scotea fum verde. Sau cel puțin n-am observat eu.

Matt Sloan a spus:

— Domnule antrenor, pot să fiu eu căpitanul?

— Ha?

Antrenorul Nunley și-a scos nasul din revistă.

— Da, a mormăit. Mm-hmm.

Sloan a rânjit și și-a luat în primire sarcina de a ne distribui pe echipe. M-a făcut căpitanul celeilalte echipe, dar nu conta pe cine aleg, pentru că toți tipii atletici și populari, precum și grupul cel mare de vizitatori au trecut de partea lui Sloan.

De partea mea îi aveam pe Tyson, pe Corey Bailer, geniu al informaticii, pe Raj Mandali, maestrul calculelor matematice, și încă șase puști care erau mereu ciuca bătailor. În mod normal, m-aș fi mulțumit cu Tyson. Făcea de unul singur cât jumătate de echipă. Dar vizitatorii din echipa lui Sloan erau aproape la fel de înalți și puternici, și erau în număr de șase.

Marea Monștrilor

Matt Sloan a răsturnat un coș cu mingi în mijlocul sălii de sport.

— Mi-e teamă, a mormăit Tyson. Miros ciudat.

M-am uitat la el.

— Ce miroase ciudat?

Nu-mi dădusem seama că vorbește singur.

— Ei, a zis Tyson, arătând spre noii prieteni ai lui Sloan. Miros ciudat.

Vizitatorii își trosneau degetele, privindu-ne de parcă era ora măcelului. M-am întrebat de unde erau. Probabil de undeva unde copiii erau hrăniți cu carne crudă și bătuți cu parul.

Sloan a suflat în fluierul antrenorului și partida a început.

Echipa lui Sloan a fugit spre linia de centru. De partea mea, Raj Mandali a strigat ceva în urdu, probabil *Vreau la baie!* și a fugit spre ieșire. Corey Bailer a încercat să se strecoare în spatele panourilor de pe pereți pentru a se ascunde. Ceilalți membri ai echipei mele au făcut tot posibilul să se ghemuiască panicați și să nu fie luați în vizor.

— Tyson, am spus. Hai să ple...

O minge m-a lovit în stomac. Am picat în fund în mijlocul sălii de sport. Cealaltă echipă a izbucnit în râs.

Vedeam ca prin ceață. Mă simțeam de parcă tocmai mi-ar fi fost aplicată manevra Heimlich de către o gorilă. Nu-mi venea să cred că cineva putea arunca atât de tare.

Tyson a strigat:

— Percy, ferește-te!

M-am rostogolit și o altă minge mi-a trecut pe la ureche cu viteza sunetului.

VUUUM!

A lovit panoul de pe perete și Corey Bailer a scâncit.

— Hei! am strigat spre echipa lui Sloan. O să omorâți pe careva!

Vizitatorul pe nume Joe Bob mi-a zâmbit răutăcios. Dintr-un motiv oarecare, părea mult mai masiv acum... chiar mai înalt decât Tyson. Mușchii brațului i s-au bombat sub tricou.

— Asta și sper, Perseu Jackson! Asta și sper!

Felul în care mi-a rostit numele mi-a dat fiori. Nimeni nu-mi spunea Perseu, cu excepția celor care îmi cunoșteau adevărata identitate. Prieteni... și dușmani.

Ce spusese Tyson? Că *miros ciudat*.

Monștri.

În jurul lui Matt Sloan, vizitatorii se înălțau văzând cu ochii. Nu mai erau copii. Erau namile de doi metri și jumătate, cu ochi sălbatici, dinți ascuțiți și brațe păroase, tatuatăe cu șerpi și femei goale și inimioare străpunse de săgeți.

Matt Sloan a lăsat mingea să cadă.

— Hei! Nu sunteți din Detroit! Cine...

Ceilalți puști din echipa lui au început să țipe și să se îndrepte spre ieșire, dar gigantul pe nume Marrow Sucker a aruncat mingea cu o precizie mortală. Aceasta a trecut pe lângă Raj Mandali, care era pe cale să iasă, și a lovit ușa, închizând-o ca prin minune. Raj și alți câțiva puști băteau în ea cu disperare, dar aceasta nu se clintea.

— Lăsați-i să plece! am strigat la giganți.

Cel pe nume Joe Bob a mârâit la mine. Avea un tatuaj pe biceps, cu textul: *JB o iubește pe Babycakes*.

— Și să rămânem fără delicatesele noastre? Nu, fiu al Zeului Mării. Noi, lestrigonii¹, nu jucăm doar ca să te ucidem. Vrem să luăm prânzul!

¹ Lestrigonii sunt un trib de canibali gigantici la care Ulise, personajul principal din *Odiseea* lui Homer, a ajuns în timpul călătoriei sale spre Itaca. Giganții i-au mâncat pe câțiva dintre

Marea Monștrilor

A făcut semn cu mâna și un nou set de mingi au apărut pe linia de centru – dar nu erau din cauciuc roșu. Erau de bronz, de dimensiunea unor ghiulele, perforate ca niște bile de bowling, iar din găuri ieșea foc. Probabil că erau fierbinți ca naiba, dar giganții le-au apucat cu mâinile goale.

— Domnule antrenor! am strigat.

Nunley și-a ridicat privirea adormită, dar și dacă a observat că ceva e în neregulă la partida de *dodgeball*, n-a lăsat să se vadă. Asta e problema cu muritorii. Nu pot vedea lucrurile așa cum sunt. O forță magică numită Ceața îi împiedică să-i vadă pe monștri și zei.

— Da. Mm-hmm, a mormăit antrenorul. Să vă jucați frumos.

Și s-a întors la revista lui.

Gigantul pe nume Skull Eater a aruncat mingea. Am plonjat într-o parte în timp ce cometa de bronz mi-a trecut peste umăr.

— Corey! am țipat.

Tyson l-a scos din spatele saltelei exact când mingea a explodat, transformând salteaua în niște resturi fumegânde.

— Fugiți! le-am spus colegilor mei. Cealaltă ieșire!

Au fugit spre vestiar, dar la un gest de-al lui Joe Bob ușa s-a închis.

— Nimeni nu pleacă până nu ești scos din joc! a urlat Joe Bob. Și nu vei ieși din joc decât atunci când te vom mânca!

oamenii lui Ulise și au distrus unsprezece din cele douăsprezece corăbii, aruncând spre ele cu stânci. Nava lui Ulise n-a fost distrusă pentru că era ascunsă într-un golf aproape de țarm. Toți membrii corabiei pe care se afla Ulise au supraviețuit.

Și-a aruncat mingea de foc. Colegii mei s-au împrăștia când aceasta a făcut un crater în podeaua sălii de gimnastică.

Am întins mâna după Anaklusmos, pe care o țineam întotdeauna în buzunar, dar purtam șortul de sport. Nu aveam buzunare. Anaklusmos era în blugi, în dulapul din vestiar. Iar ușa de la vestiar era blocată. Eram complet lipsit de apărare.

O altă minge de foc a venit direct spre mine. Tyson m-a împins într-o parte, dar explozia tot m-a aruncat în aer. M-am trezit întins pe podeaua sălii de sport, amețit de fum, cu tricoul colorat plin de găuri care sfârâiau. Dincolo de linia de centru, doi giganți flămânzi mă priveau de sus.

— Carne! au strigat. Carne de erou pentru prânz!

Au țintit amândoi.

— Percy are nevoie de ajutor! a strigat Tyson și a sărit în fața mea chiar când aceștia și-au aruncat mingile.

— Tyson! am strigat, dar era prea târziu.

Ambele mingi l-au lovit... ba nu... le-a prins. Nu se știe cum, Tyson, care era atât de stângaci încât dărâma echipamentele de laborator și rupea bare de metal în mod regulat, prinsese două mingi de metal incandescente care se îndreptau spre el cu un miliard de kilometri pe oră. Le-a trimis înapoi spre proprietarii lor surprinși, care au țipat: „RĂĂĂĂU!” când sferele de bronz le-au explodat în piept.

Giganții s-au dezintegrat în două coloane de flăcări – semn sigur că erau cu adevărat monștri. Monștrii nu mor, doar se risipesc în fum și praf, scutindu-i pe eroi să curețe câmpul de luptă.

— Frații mei! a hohotit Joe Bob, canibalul.

Marea Monștrilor

Și-a încordat mușchii, iar tatuajul lui cu Babycakes s-a încrețit.

— Vei plăti pentru moartea lor!

— Tyson! am spus. Ai grijă!

Încă o cometă s-a îndreptat spre noi. Tyson de-abia a avut timp s-o dea la o parte. A zburat chiar pe deasupra capului antrenorului Nunley – atât de aproape, încât părul i-a luat foc – și a aterizat în tribune, cu un zgomot teribil.

Copiii fugeau și țipau, încercând să evite craterele fumegânde din podea. Alții loveau în ușă, strigând după ajutor. Chiar și Sloan împietrise în mijlocul terenului, privind neîncrezător cum mingile morții zburau în jurul lui.

Antrenorul Nunley tot nu vedea nimic, în ciuda faptului că îi ardea părul. Își tot lovea aparatul auditiv de parcă exploziile i-ar fi provocat interferențe, dar continua să se uite în revistă.

Cu siguranță că întreaga școală auzea hărmălaia. Directorul, poliția, cineva trebuia să ne vină în ajutor.

— Vom învinge! a urlat Joe Bob, canibalul. Ne vom ospăta cu oasele tale!

Am vrut să-i spun că ia jocul mult prea în serios, dar înainte să apuc, a azvârlit încă o minge. Ceilalți trei giganți i-au urmat exemplul.

Știam că eram ca și morți. Tyson nu putea devia toate mingile deodată. Măinile lui *trebuie* să fi fost arse rău după ce blocase prima minge. Fără sabia mea...

Mi-a venit o idee nebunească.

Am fugit spre vestiar.

— La o parte! le-am strigat colegilor de echipă. Plecați de lângă ușă.

În spatele meu s-au auzit explozii. Tyson trimisese două dintre mingi înapoi spre proprietarii lor și îi aruncase în aer.

Mai rămăseseră doi giganți.

O a treia minge s-a îndreptat direct spre mine. M-am forțat să aștept – am numărat în gând – apoi am plonjat într-o parte în timp ce sfera de foc a doborât ușa vestiarului.

Mi-am dat seama că gazul acumulat în majoritatea vestiarelor de băieți era suficient cât să provoace o explozie, așa că n-am fost surprins când mingea în flăcări a făcut BUUUUUUM!

Peretele s-a dărâmat. Peste sala de sport a început să plouă cu uși de la dulapuri, șosete, suspensoare și alte obiecte personale.

M-am întors la timp ca să-l văd pe Tyson dându-i un pumn în față lui Skull Eater. Gigantul s-a chircit, dar ultimul gigant, Joe Bob, își păstrase, prevăzător, mingea, și aștepta ocazia potrivită. A aruncat chiar când Tyson era întors.

— Nu! am strigat.

Mingea l-a lovit pe Tyson direct în piept. A alunecat pe toată lungimea sălii și s-a izbit de peretele din spate, care a crăpat și s-a prăbușit parțial peste el, făcând o gaură spre Church Street. Nu înțelegeam cum de Tyson mai e în viață, însă părea doar amețit. Mingea de bronz îi fumega la picioare. Tyson a încercat s-o ridice, dar a căzut la loc, uimit, într-un morman de cărămizi.

— Ei bine! s-a bucurat Joe Bob. Am rămas ultimul! Voi avea destulă carne să-i duc și lui Babycakes niște resturi!

A apucat o minge și a țintit spre Tyson.

— Stop! am strigat. Pe mine mă vrei!

Marea Monștrilor

Gigantul a rânjit.

— Vrei să mori primul, tinere erou?

Era cazul să fac ceva. Anaklusmos ar fi trebuit să fie pe undeva pe-aproape.

Apoi mi-am zărit blugii într-o grămadă de haine din care ieșea fum, chiar la picioarele uriașului. Dar cum să ajung acolo...?

Știam că situația era disperată, dar am atacat.

Gigantul a răs.

— Se apropie ora prânzului.

Și-a ridicat brațul pentru a arunca. Mi-am adunat toate puterile, pregătit să mor.

Dintr-odată, corpul gigantului a devenit rigid. Expresia lui s-a transformat din bucurie în surpriză. Acolo unde ar fi trebuit să-i fie buricul, tricoul i s-a despicaț și a apărut ceva ca un corn – nu, nu un corn, ci vârful strălucitor al unei lame.

Mingea i-a căzut din mână. Monstrul a privit la cuțitul care tocmai îi străpunsese spatele.

A murmurat un „Ah“ și a explodat într-un nor verde de foc, chestie care, mi-am zis, urma s-o supere rău pe Babycakes.

Înconjurată de fum era prietena mea, Annabeth, cu fața murdară și zgâriată. Avea un rucsac zdrențuit aruncat peste umăr, șapca de baseball vârată în buzunar, un cuțit de bronz în mână și o privire sălbatică în ochii ei gri, de parcă tocmai ar fi fost urmărită de fantome cale de-o mie de kilometri.

Matt Sloan, care în tot acest timp stătuse acolo uluit, și-a venit în cele din urmă în fire. I-a făcut cu ochiul lui Annabeth, de parcă ar fi recunoscut-o vag după poza din caietul meu.

— E fata... E fata aceea...

Annabeth l-a pocnit în nas și l-a doborât la pământ.

— Iar *tu*, i-a spus, să nu te mai legi de prietenul meu.

Sala de sport era în flăcări. Copiii încă fugeau care-n-cotro, țipând. Am auzit sirene și o voce distorsionată în interfon. Prin geamurile ușii de ieșire l-am văzut pe director, domnul Bonsai, luptându-se cu lacătul, cu o mulțime de profesori așteptând în spatele lui.

— Annabeth..., m-am bălbăit. Cum ai... de când ai...

— Cam toată dimineața.

Și-a pus în teacă cuțitul de bronz.

— Am tot încercat să găsec un moment ca să-ți vorbesc, dar n-ai fost deloc singur.

— Umbra de azi-dimineață... erai...

Fața mi s-a aprins. O, zei, te-ai uitat pe fereastra dormitorului meu?

— N-avem vreme de explicații! m-a repezit, deși era și ea cam îmbujorată. Pur și simplu n-am vrut să...

— Acolo! a țipat o femeie.

Ușile s-au deschis brusc și adulții au năvălit înăuntru.

— Ne vedem afară, mi-a spus Annabeth. Cât despre el..., a arătat spre Tyson, care stătea rezemat de perete, încă amețit, arucându-i o privire plină de dezgust pe care n-am prea înțeles-o. Ai face bine să-l aduci cu tine.

— *Poftim?*

— N-avem vreme! a spus. Grăbește-te!

Și-a pus șapca de baseball cu Yankees, care era un cadou magic primit de la mama ei, și s-a făcut nevăzută.

Rămăsesem singur în mijlocul sălii de gimnastică în flăcări când directorul s-a apropiat cu pași hotărâți, însoțit de jumătate dintre profesori și de doi ofițeri de poliție.

— Percy Jackson? a spus Bonsai. Ce... cum...

Marea Monștrilor

De lângă peretele dărâmat, Tyson a gemut și s-a ridicat de pe grămada de cărămizi.

— Mă doare capul.

A apărut și Matt Sloan. M-a fixat îngrozit.

— Percy e de vină, domnule Bonsai! A incendiat întreaga clădire. Domnul antrenor Nunley vă va confirma! A văzut totul!

Antrenorul Nunley își vedea în continuare de revista sa, dar, ghinion, a ales tocmai momentul în care Sloan mi-a rostit numele pentru a ridica privirea.

— Poftim? Da. Mm-hmm.

Ceilalți adulți s-au întors spre mine. Știam că n-o să mă creadă, chiar dacă le-aș fi spus adevărul.

Am scos-o pe Anaklusmos din blugii distruși și i-am spus lui Tyson:

— Vino!

Apoi am sărit prin gaura din peretele clădirii.